

(gramàtica, fonètica i fonologia). Tant pels seus mèrits acadèmics com per les responsabilitats que exerceix a la Universitat de les Illes Balears, que —com saben els membres de l'IEC— té la funció estatutària d'institució consultiva del Govern de les Balears en matèria de llengua, la Secció Filològica el considera un candidat especialment adequat, i més en els moments actuals, en què és imprescindible comptar amb representants acadèmics que defensin públicament una gestió sociopolítica adequada de la llengua catalana a les Balears, en estreta relació amb l'Institut d'Estudis Catalans, com ha fet el professor Nicolau Dols en aquests darrers anys.

Us demanem, per tant, el vostre vot favorable per a aquest candidat. Els interessats poden consultar a la Secretaria General el seu currículum complet i les publicacions que ha fet arribar a l'Institut.

Text llegit pel senyor Isidor Marí i Mayans en el Ple del dia 17 de març de 2014

Membres corresponents

José Enrique Gargallo Gil

Un dels perfils de la Secció Filològica que quedava pendent d'assignació era el de lingüística o filologia romànica. Creiem que la persona que reuneix les condicions idònies per a cobrir aquesta plaça és José Enrique Gargallo Gil. Nascut a Puebla de Arenoso (Alt Millars) el 1960, es forma a la Universitat de Barcelona i va esdevenir-ne professor de lingüística romànica, disciplina que professa amb eficàcia i entusiasme des de fa més de trenta anys.

Gargallo és especialista en dialectologia en els àmbits fronterers de la península Ibèrica, coneix a fons els parlars «xurros», ha estudiat la frontera catalanoaragonesa, ha

fet incursions valuoses en els parlars gallegoportuguesos de la província de Càceres i és un bon coneixedor de l'aranès.

La seva tesi doctoral, llegida a la Universitat de Barcelona el 1987, sobre els parlars del Racó d'Ademús (cruïlla de castellà vulgar, aragonès i valencià), és un model de monografia sobre una àrea de dialectes en contacte, que va ser publicada amb el títol «Habla y cultura popular en el Rincón de Ademuz» (2004), en l'annex 96 de la *Revista de Filología Española*.

La major part dels seus estudis giren entorn de la lingüística romànica, amb publicacions importants com *Guía de Lingüística Románica* (1989), *Les llengües romàniques. Tot un món lingüístic fet de romanços* (1994, segona edició 1996) o *Manual de Lingüística románica* (2007), i la col·laboració en monografies romàniques de l'*Atlas Linguistique Roman* (Grenoble), com la que s'ocupa de la variació lèxica del concepte *rusc* en tots els dominis de la Romania; en relació a aquest aspecte, ha estat un assidu participant en els col·loquis d'aquest projecte internacional de recerca i gaudeix de gran predicament entre els col·legues romanistes.

Un altre centre d'estudis de Gargallo és la paremiologia romànica: és l'investigador principal de tres projectes ministerials (2005, 2008, 2011), és autor en col·laboració de *Calendario romance de refranes* i coordinador d'obres col·lectives com *Paremiología romance. Los refranes meteorológicos* (2010) i *I proverbii meteorologici. Ai confini dell'Europa romanica* (2011).

Entre els seus col·legues és coneguda la seva categoria científica i docent i per això ha estat professor convidat a les universitats d'Illinois (1996), de Sant Petersburg (1997), de San José de Costa Rica (1998) i de Grenoble (2004).

La seva capacitat organitzativa es fa ostensible en la coordinació de tres seminaris sobre paremiologia romànica (Universitat de Barcelona, 2009, 2010, 2011), així com de dues trobades iberoromàniques de poesia (2012, 2013), d'una trobada aranesa (2012) i d'una jornada sobre el judeoespanyol (2013).

La seva innata facultat expositiva i didàctica, unida a la solidesa de la seva formació lingüística, a més de fer-li guanyar l'admiració dels alumnes, l'han acostat a una projecció mediàtica: des del setembre del 2011 té una secció setmanal sobre etimologia al programa *Para todos La 2* de RTVE, on canvia l'aridesa del tema en un oasi de claredat i delectança.

Des del 1999, any de la represa d'*Estudis Romànics*, a proposta del doctor Badia, és membre del comitè de redacció de la nostra revista, de la qual ha estat sempre col·laborador puntual, fidel, amatent i eficaç, tant per a la revisió d'articles i la proposta de col·laboracions com per a la redacció de cròniques i l'aportació d'articles.

D'altra banda, Gargallo ha manifestat en més d'una ocasió la seva lleialtat a l'Institut, així com l'adhesió respectuosa a la seva normativa.

A la saviesa, a la capacitat expositiva, al coneixement de la seva llengua nativa, el castellà, i de l'adoptiva, el català, que domina com un natiu, Gargallo suma el domini de les llengües romàniques més importants (italià, francès, portuguès, gallec i romanès), així com de les llengües instrumentals (anglès i alemany). El seu poliglòtisme es completa amb unes condicions humanes modèliques, que subratllaran, en cas que la seva candidatura sigui acceptada, el clima d'harmonia i bona convivència de la secció i de l'Institut.

Per tots aquests perfils que hem dibuixat, creiem que Gargallo és la persona idònia per a ocupar una plaça de lingüística romànica com a membre corresponent (a falta d'una plaça de membre numerari), amb una futura ampliació de responsabilitats en l'edició d'*Estudis Romànics*, que contribuirà a mantenir el gran prestigi que aquesta revista s'ha guanyat en el món de la romanística.

Text llegit pel senyor Joan Veny i Clar en el Ple del dia 17 de març de 2014

Georg Kremnitz

En primer lloc, lamento que m'hagi hagut de fer càrrec d'aquesta presentació en absència forçada del nostre col·lega Francesc Vallverdú, atès el seu actual estat de salut. Tot el que diré, doncs, ho faig sota la meua responsabilitat. Si llegiu la *Gran Enciclopèdia Catalana* (GEC), hi trobareu aquest article:

«Georg Kremnitz és un lingüista alemany. Nascut a Ellwangen, Württemberg, el 1945, estudià romanística a les universitats de Göttingen, Montpeller i Tübingen i posteriorment ha estat professor a les universitats de Münster i de Viena. Ha dedicat una llarga